

A Krisztust megérintő hit

Énekek: 165; 229 és 167.

Ige: És egy asszony, aki tizenkét év óta vérfolyásos volt, sok orvostól sokat szenvedett, és minden vagyonát rájuk költötte, de semmit sem javult, sőt inkább még rosszabbul lett, amikor Jézus felől hallott, a sokaságban háta mögé került, és megérintette a ruháját. Mert azt gondolta: Ha csak ruháját érintem is, meggyógyulok. És azonnal megszűnt vérenek folyása, és megérezte testében, hogy meggyógyult bajából. Jézus pedig azonnal észrevette, hogy erő áradt ki belőle, megfordult a sokaságban, és azt kérdezte: Ki érintette a ruhámat? Tanítványai azt mondták: Látod, hogy a sokaság szorongat téged, és azt kérdezed: Ki érintett meg engem? Ekkor Jézus körülnézett, hogy lássa, ki tette ezt. Az asszony pedig, mivel tudta, hogy mi történt vele, félve és remegve előjött, leborult előtte, és elmondta neki a teljes igazságot. Ő pedig azt mondta neki: Leányom, a te hited megtartott téged. Eredj el békével, és bajodból meggyógyulva légy egészséges. Mk 5, 25 – 34.

Szeretett testvéreim! Szentlélek egyértelműen tanítja, hogy bőségesen kijut nekünk a Krisztus szenvedéseiből. A mindennapok nyelvére lefordítva ez azt jelenti, hogy sok és sokféle bántás ér bennünket minden egyes nap a világ részéről. Mivel minden mindennel összefügg, hasonlóak vagyunk a gondosan megtervezett dominóépítményhez, ahol, ha egy elem eldőlt, esésének ereje ledönt minden egyes dominót. Így vagyunk a világ bántásával is, ledönt a lábunkról és ha történetesen valaki közel van hozzánk, tehetetlen esésünk őt is meglöki és elesésre készíti, és így tovább és tovább. Nem kérdés tehát az, hogy a Krisztust megcélzó bántással szenvedtet bennünket a világ, mert ez a bűnbe esett ember világban való „természetes” állapota. A kérdés csak az, hogy miképpen volna lehetséges az, hogy a világ bennünk ért bántásai tőlünk úgy jussanak tovább, hogy előtte a Krisztus érintésévé változzak át? Lehetséges, hogy mi, akik a Krisztuséi vagyunk, ne a világ bántásait adjuk tovább? Meglepő és csodálatos, hogy az imént hallott történetben Szentlélek éppen ezt a kérdést válaszolja meg! Bizony, a kiáradt kegyelemben lehetséges, hogy átalmenjünk a halálból az életbe és mi ne a bűnt, a halált és az átkot adjuk tovább, hanem a bűnbocsánatot, kegyelmet és a mennyei élet áldott gyümölcseit. Egy asszonyról hallottunk, akinek életéből 12 évet vett el a szenvedés, szinte szemmel láthatóan folyt ki belőle az élet. Nem volt közömbös számára megalázó betegsége. A Mózesi tisztasági törvények értelmében állandóan tisztátalan volt. Nem mehetett a zsinagógába, nem érintkezhetett emberekkel, mert a csupasz érintéstől a megérintett is tisztátalanná vált, sőt, ha valaki leült arra a székre, amelyen előbb ő ült, a széktől is hozzá hasonló tisztátalanná lett. És nem beszéltünk a testi, fizikai szenvedésekről, a sok orvostól való sok szenvedésről. Vajon el tudjuk képzelni ennek a bibliai asszonynak az életét, a küzdelmeit?

Azt olvassuk róla, hogy a Jézus körül tolongó emberektől hall Jézusról. Máté jegyzi fel, hogy amikor Jézus a Genezáret földjére érkezett és felismerték őt a helység lakói, embereket küldtek szét, akik összegyűjtöttek hozzá minden beteget, ők pedig kérték Jézust, hogy legalább ruhája szegélyét megérinthessék. Akik csak megérintették, meggyógyultak.

Nem tudjuk, hogy az utca nyelvezetén keresztül ebből a hírből mi jutott el ennek az asszonynak a szívébe, de csodálatos hitvallást váltott ki benne. Hitvallását így hallottuk:

„Ha csak a ruháját érintem, én is meggyógyulok.”

Ebben az asszonyban egy szempillantás alatt életre kelt a hit hőseinek élő hite az igaz Ábeltől kezdve, Ábrahám, Izsák és Jákobon át a próféták hite, és azoké a névtelen igazaké, akiket Isten kiválasztott magának, kik lelki áldozatokkal áldoztak előtte. Nagy a Jézus ruhája! Az egyik

szélét érinthette Ábel, a másik szélét a vér folyásos asszony és egy másik darabkáját megérintheted te magad testvérem! Látnod kell az Isten Fia Messiás Jézus térben és időben bárhol és bármikor megérinthető ruháját! Oh, milyen hatalmas sereg gyógyult már meg az évezredek során a Krisztus ruhája szélének hittel való érintésétől? Testvéreim! Ez a Krisztus ruhája szélét érintő hit, az egyetlen egy egyház, egyetlen egy hite, a Jézus hite. Közös hitvallásunkkal valljuk, az egyetlen egyházat, amelyet Isten maga gyűjt az egész emberi nemzetségből, Szentlelke és igéje által, oly embereket, akiket Szent Fiában kezdettől fogva kiválasztott az örök életre, akik az egy igaz hittel hisznek Krisztusban, és engedelmeskednek Istennek.

Sokféleképpen lehet érinteni Jézust. A történet szerint lehet tolongva is érinteni őt. Valaki azt mondta, hogy tömeg-keresztyénség nem létezik. Noha Jézus körül tolong a tömeg és szorítja Jézust, Krisztusból nem árad ki beléjük az üdvösség és a mennyei élet. A mennyei élet csak akkor tölthet be, ha az Isten Fia Jézus szemtől szembe, az „Ő-Én” vagy „Te-Én” kapcsolat bensőségében árad belénk.

Lehet álnok, kísértő szándékkal érinteni Jézust, ahogy ezt a farizeusok és az írástudók tették, amikor például mennyei jelt kértek tőle, vagy kísértve őt különféle csapdáikba szorították őt. Szentlelek és Jézus mag is ezt a fajta érintést a vakok és világtalanok tapogatódzásának nevezte, példának okáért Szodoma férfiai ezzel a vaksággal keresték az igaz Lót ajtaját, és ha vak vezet világtalant, mind a verembe esnek.

Aztán ott van a Jóna fiának, Simonnak a Cezárea-Filippibe vezető úton való érintése. Ott beszélt először Jézus arról a tanítványainak, hogy sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól, akik a pogányok kezével majd megölik őt, de harmadnap feltámad a halálból. Akkor ugyanaz a Simon Péter, aki egy perccel előtte Krisztusának nevezte Jézust, hátulról magához vonta Jézust és feddeni kezdte őt: Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled! Ő pedig megfordult, és így szólt Péterhez: Távozz tőlem, Sátán, botránkoztatsz engem, mert nem az Isten szerint gondolkozol, hanem az emberek szerint. Ez a hátulról való, sátáni és bántó érintést az emberek szerinti gondolkodás érintésének minősítette Jézus.

És ott van az egyházat üldöző Saul Jézus érintése, aki szintén a maga emberi gondolkodása szerinti külön útját járta az Isten ügyéért. Az önfejűséggel, a magam elképzelései szerinti akaratommal mindig megütöm Jézust, üldözöm Krisztust. Valahányszor önfejűek, makacsok, vagy becsvágyó buzgóság tölt el, mindig halálos fájdalmat okozunk Jézusnak. Ha pedig igazunkat, a magunk igazságát védjük, és jogainkhoz ragaszkodunk, üldözzük Őt. A tékozló fiúnak joga volt az atyai örökség reá eső részéhez, ki is követelte azt magának, birtokba vette majd elment és tobzódó élettel eltékozolta.

Amikor abban bízunk, hogy már van bennünk valami, ami méltó, elnyomjuk és megszorítjuk Isten Szentlelkét. Pontosan ezt tette az önigazult farizeus ott a templomban, mire Jézus azt mondta, hogy elvette a jutalmát.

A nagycsütörtöki történetből pedig megtudjuk, hogy lehet áruló csókkal érinteni Jézust, Botokkal, láncokkal, pofonokkal, ököllel, leköpéssel, nagypénteken pedig töviskoronával, nádszállal, ostorral, szegekkel, káromlásokkal, csúfolkodásokkal, Isten nevére esküdöző tagadásokkal, ecetes vízzel és kábítószeres szivaccsal érinteni Jézust. De erő nem árad Jézusból, ha csak Istentől kapott hittel nem érintjük Őt. Akkor és ott a vele egyszerre megfeszített egyik gonosztevő hittel érintette Jézust, mire ő azt felelte neki, hogy még ma velem leszel a paradicsomban.

Testvérem! Vajon, milyen az én Jézus érintésem? Iszonyú élességgel jár keresztül kasul engem az Isten igéjének kardja, miközben másoknak tovább adom: vajon, meghazudtolja az életem azt, amit mondok? Óh, de sokszor kellett mondja nekem a feleségem, hogy téged nem kellene

leengedni a szószékről! Mindhiába taníthatom a megszentelődést, ha közben az életem azt a Sátáni szellemiséget ábrázolja ki, amely üldözi Jézust Krisztust.

Amikor erő árad Jézusból belénk, erőt kapunk, hogy leboruljunk előtte, félve és remegve jövünk rá, hogy egész idő alatt minden érintésünkkel Jézust üldöztük, bántottuk, szorongattuk és gyötörtük. Ez a lehető leglesújtóbb felfedezésünk. Ezután mondunk el mindent magunkról, a teljes igazságot. Akkor teszünk vallást a bűneinkről és nyomorúságunkról, majd pedig arról, hogy meggyógyultunk, kegyelemből és érdemtelenül. Akkor mondom el neki, hogy évekig folyt ki belőlem az élet és teljesen haszontalan voltam a szolgálatára, bármit megérintettem azonnal tisztátalanná vált.

Erre az erőre van szükségünk, amely a Jézus imádatára tanít, az igazság felvállalására és megvallására. Érintsük ezzel a hittel Jézust, hiszen ebben az érintésben érint viszont Krisztus! Csak akkor árad belénk életet adó Lelke, ha a Jézus hitével érintjük őt.

Sokszor panaszkodunk, hogy mennyei Urunk már nem érint meg bennünket. Valóban? Miért látjuk és tapasztaljuk ezt így? Miért mondják az manapság egyre többen és többen, hogy az Igében, a számukra hirdetett evangéliumban, az örök élet Igéjével való közösségükben Isten nem érinti meg őket? Tudjuk, hogy miért! Adventkor azt hallottátok, hogy, amikor a názáreti szűz meghallotta az élő Isten vele közölt Igéjét, hittel azonnal azt válaszolta, hogy „*legyen nekem a te beszéded szerint!*” A történetből pedig jól tudjuk, hogy Isten már abban a pillanatban viszont érintette Máriát és méhében megfogant az Isten Fia Messiás Jézus!

Tehát miért azt érezzük, hogy nem érint meg bennünket Isten? Azért, mert a hit érintésével nem érintjük Krisztust, vagyis nem válaszoljuk neki azt, hogy legyen nekem a te beszéded szerint! Azért érezzük magunkat érintetlen páriáknak¹, mert Üdvözítőnk a mi hittel való érintésünkben érint meg, akar megérinteni bennünket! Konkrétan, amikor a hit érintésével érintjük Krisztust, ugyanaz az érintés lesz a Krisztus bennünket üdvözítve gyógyító érintése! Amkor az Úrral együtt megfeszített gonosztevő ezzel az érintéssel megérintette Krisztust, az Úr átvitte őt magával a halálból az életbe, és még aznap együtt voltak a mennyei paradicsomban. Bizony, ámuljunk és csodálkozzunk a hit érintésének hatalmas voltán! Ez a krisztusi viszont-érintés azonban nem következik be, ha teljes lényünkben nem mondunk ÁMEN-t az örök élet velünk közölt igéjére, az Isten evangéliumára! Érintsük tehát Jézus Krisztust ezzel a jézusi hittel, hiszen ebben az érintésben érint viszont Mindenható Urunk, akkor belénk árad az ő örökéletet adó Lelke! Ámen.

---

¹ A páriák az indiai kasztrendszerben a társadalmi státusz szerint rangsorlás legalsó szintjére számkivetett emberek közössége. Az indiai kasztrendszer szigorúan elválasztott csoportokba sorolja a társadalmukat alkotó embereket és közösségeiket, sokkal inkább rangsorolja az oda születőket. Százmilliók sorsa dől el abban a pillanatban, amikor világra jönnek, egészen pontosan akkor, amikor megfogannak.

Indiában tehát a pária az az elnyomott, jog nélküli ember, aki az indiai hindu vallású társadalomban a legalsó társadalmi rétegbe, (kasztba) tartozik; más, magasabb társadalmi rétegbe tartozó hindu ember számára pedig megközelíthetetlen és érinthetetlen. A **páriák** tehát **az érinthetetlenek**, akiket még az istenek sem érintenek meg!